

Sygn. akt III CSK 404/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. K.  
przy uczestnictwie J. K.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 11 marca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i przyznaje adw. E. P. (Kancelaria L. w K.) kwotę 3600 zł (trzy  
tysiące sześćset zł) z należnym podatkiem od towarów i usług  
tytułem wynagrodzenia pomocy prawnej udzielonej  
wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o podział majątku wspólnego oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 maja 2012 r.

Na postanowienie Sądu drugiej instancji wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi nie spełnia przyjętych w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteriów „oczywistości”. Skarżąca praktycznie kwestionuje wyłącznie ocenę dowodów oraz dokonanych ustaleń (co zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne), posuwając się zresztą w tej krytyce zbyt daleko, przeciwstawiła bowiem dowodowi z dokumentu urzędowego (decyzji administracyjnej) dowody z zeznań świadków.

Zarzuciła także niestwierdzenie zasiedzenia, ale nie twierdzi nawet, że wniosek o zasiedzenie składała, a jest oczywiste, że art. 684 w związku z art. 567 § 3 k.c. nie uzasadnia orzekania o zasiedzeniu z urzędu.

Poza tym rzeczowe argumenty mające uzasadniać oczywistą zasadność skargi zostały zastąpione emocjonalnymi ekspresywizmami językowymi („niewątpliwie krzywdzące”, „niezwykle rażące”), które nie mają żadnej samoistnej siły przekonywania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 6 pkt 7, § 7 ust. 1 pkt 10 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013, poz. 461).